

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1278/2021
01.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Радослава Петровића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Стевана Дамњановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 16КпоЗ.бр.46/20 од 04.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1-ПоЗ 19/21 од 23.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.12.2021. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Стевана Дамњановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 16КпоЗ.бр.46/20 од 04.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1-ПоЗ 19/21 од 23.09.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 16КпоЗ.бр.46/20 од 04.03.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и

паушала у износу од 4.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1-По3 19/21 од 23.09.2021. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца – адвоката Стевана Дамњановића, па је потврђена пресуда Вишег суда у Београду 16Кпо3.бр.46/20 од 04.03.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Стеван Дамњановић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену и другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те да одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да суд у конкретном случају није могао да окривљеног огласи кривим за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, обзиром да дело које је описано у изреци пресуде по закону није кривично дело. Наиме, по ставу браниоца, у изреци пресуде није описано упућивање озбиљне и конкретне претње од стране окривљеног да ће он напасти посредно или непосредно на живот и тело оштећеног ББ, нити је иста објективно таква да може да угрози осећање нечије личне сигурности, већ је по ставу одбране у конкретном случају само на груб начин од стране окривљеног изнет вредносни суд о особи из јавне и политичке сфере.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/2012 од 24.12.2012. године, који се примењује од 01.01.2013. године) чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава

сигурност тог лица, а последица кривичног дела је угрожена сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду напред цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела датог у оптужном предлогу Вишег јавног тужиоца у Београду КТОВТК.34/19 од 21.05.2019. године и утврђеног у изреци правоснажне пресуде и то да је окривљени ББ „... угрозио сигурност оштећеног АА и њему блиских лица, претњом да ће напасти на живот и тело, на тај начин што је на званичној интернет презентацији листа „ВВ“ у броју .. објавио текст под насловом „Помозите нам да их се отарасимо“ у коме се између осталог наводи „...“ , при чему се у наставку текста додаје „Позивамо читаоце и грађане да нам помогну да се решимо ових људи. Они једино нису отпорни на метал. На све друго јесу. Господин ББ станује у вили која је била у власништву ДИПОС-а у улици ... број ..“, услед чега је оштећени ББ осетио страх за сопствену безбедност и чланова своје породице – супруге и двоје деце“, а у време и месту ближе означеним у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да је радњом окривљеног угрожена сигурност оштећеног и то претњом нападом на његов живот и тело, због чега се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правоснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Наиме, супротно наводима браниоца окривљеног, садржина спорног текста окривљеног који је објављен на званичној интернет презентацији листа „ВВ“ у броју .. под насловом „Помозите нам да их се отарасимо“, а која је ближе наведена у изреци правоснажне пресуде, по налажењу Врховног касационог суда, представља упућивање оштећеном од стране окривљеног озбиљне и конкретне претње нападом на његов живот и тело, а која претња је објективно подобна да угрози сигурност оштећеног и усмерена је на то и која је, с обзиром на начин на који је упућена преко јавног гласила, а имајући при томе посебно у виду наслов спорног текста у контексту објављене адресе становања оштећеног, несумњиво код оштећеног створила осећај страха, несигурности и угрожености како за сопствени живот и телесни интегритет, тако и за живот и телесни интегритет чланова његове породице – супруге и двоје деце, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па су стога оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да дело за које је окривљени оптужен и правоснажно оглашен кривим није кривично дело.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац својим наводима којима образлаже по њему постојање ове повреде закона, по налажењу овога суда, фактички указује на неправилну примену одредбе члана 37. став 2. ЗКП (због које није дозвољено подношење захтева) на претресу одржаном пред другостепеним судом, а што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 37. став 2. ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац истиче да је у жалбеном поступку пред Апелационим судом у Београду као члан већа учествовао судија Зоран Савић који се морао изузети из одлучивања по изјављеним жалбама против првостепене пресуде, јер су постојале околности које изазивају сумњу у његову непристрасност у смислу члана 37. став 2. ЗКП (бранилац у захтеву погрешно означава члана 77. став 2. ЗКП), обзиром да је окривљени са овим судијом био у контакту и од њега као пријатеља тражио савет.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања другостепене пресуде, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 1. тачка 4. ЗКП), док суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 37. став 2. ЗКП, а која повреда одредаба ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче и да је суд погрешно утврдио да је спорни текст објављен у броју .. електронског издања „ВВ“, обзиром да је исти објављен у другом електронском издању и у друго време и то у броју .. од 28.08.2018. године, а о чему је од стране одбране достављен доказ, те се истиче и да је другостепени суд у том погледу погрешно прихватио исказ оштећеног, а што све у битном по налажењу овога суда представља оспоравање утврђеног чињеничног стања и указивање на погрешну оцену доказа од стране суда, а не законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Стевана Дамњановића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**